

COLECȚIA TT

TRAIAN TANDIN

Printul otrăvurilor

De același autor:

- *Asasinate în scop de jaf*
- *Căpitan la crime*
- *Căpitan la Direcția Judiciară*
- *Comisar la Omoruri*
- *Condamnați la închisoare pe viață*
- *Crime homosexuale*
- *Crimele lăcomiei în România*
- *Criminali români condamnați la moarte*
- *Criminali români condamnați la pedeapsa capitală*
- *Din jurnalul unui polițist*
- *Homosexualii - asasini și victime*
- *Jocul cu moartea*
- *Judiciarul în alertă*
- *Viețașii*

TRAIAN TANDIN

Prințul otrăvurilor

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TANDIN, TRAIAN
Prințul otrăvurilor / Traian Tandin. - București : Neverland, 2019
ISBN 978-606-8390-87-1

821.135.1

Toate drepturile rezervate. Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse sau transmise, sub nicio formă și prin niciun mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv fotocopiare, înregistrare sau prin orice sistem de stocare a informației, fără permisiunea editorului.

Ediție publicată de Editura NEVERLAND

Copyright © 2019

PRINȚUL OTRĂVURILOR

William Palmer a rămas în memoria oamenilor sub numele de „Prințul otrăvurilor”. A fost un criminal odios, fapt pentru care, orașul în care și-a înfăptuit grozăviile a trimis un memoriu ministerului de resort, pentru a aproba schimbarea numelui localității, întrucât își simțea afectată reputația.

Procesul lui Palmer este considerat senzația secolului XIX, nu pentru că acesta ucidea cu stricnină, ci pentru istoria scandaloasă care a fost dată la iveală o dată cu judecata acestui multimediatizat caz. În Anglia, oamenii care erau nevoiți să accepte puritanismul reginei Victoria ascultau uimiți orice amănunt scandalos dat la iveală de proces: relații sexuale, jocuri de noroc, beții, scandaluri și crime.

Palmer s-a născut în 1824 în Rugeley, Staffordshire, fiind al doilea copil al familiei. Tatăl său care a fost tâmplar de meserie, a furat 70.000 lire de la patronul lui, marchizul Anglesey, iar mama, nici ea ușă de biserică, avea un unchi care își violase fiica nelegitimă. Într-o astfel de familie „model” a crescut și micul William, dar trebuie să menționăm că patru din frații lui au fost totuși oameni la locul lor. În schimb, sora cea mai mică era o adeptă a dragostei libere, urmând exemplul mamei și câștigându-și existența ca prostituată.

La moartea tatălui, William avea 12 ani și speranțele că va trăi ca un rege din banii moșteniți. Acest vis se spulberă însă foarte repede, pentru că partea lui a fost până la urmă de numai 7.000 de lire. După terminarea școlii, intră la „Evans & Evans” – o firmă producătoare de medicamente – ca să învețe, dar în viața particulară trăia pe picior mare și astfel banii moșteniți s-au terminat extrem de rapid. Cum să facă să țină pasul cu prietenii bogați, să aibă bani pentru curse de cai și pentru femei? A început să fure prin urmare din banii care veneau la firmă pentru diferite comenzi, prin poștă. Acest lucru s-a descoperit însă foarte repede și William a fost concediat. Pagubele au fost plătite de mama lui, care după aceasta a reușit să-l angajeze ca asistent al chirurgului Edward Tylecote. Și aici însă Palmer a continuat să fure și, folosindu-se de posibilitățile pe care i le oferea locul de muncă, a sedus toate pacientele doctorului. În cinci ani cât a lucrat la Tylecote a conceput 14 bastarzi, până când doctorul, sătul de el, l-a transferat la spitalul orașului ca „student” la medicină. Palmer realizează însă că și aici își poate continua netulburat ocupațiile favorite, adică furtul și viața ușoară, în plus,

mai descoperind și un alt hobby, pasiunea pentru otrăvuri. Din motive lesne de înțeles, însă direcțiunea spitalului i-a interzis categoric accesul în laborator.

În 1846 s-au făcut cercetări în spital, privitor la cauzele decesului unui domn, pe nume Abeley, care acceptase să bea pe pariu cu Palmer. După două pahare de brandy, domnul Abeley a murit în numai câteva secunde.

Autoritățile au găsit acest fapt extrem de dubios, dar nu i-au putut aduce nici o acuzație lui Palmer, în lipsă de dovezi. Nu după mult timp, Palmer a plecat la spitalul londonez St. Bartholomeu să-și continue studiile. Privind în urmă, după părerea specialiștilor, Abeley a fost prima victimă, adică doar un nefericit „cobai” în „cercetările” toxicologice ale lui Palmer.

Într-un an acesta a izbutit să cheltuiască mai mult de 2000 de lire (o grămadă de bani în aceea vreme) cu viața lui boemă și abia a reușit să obțină diploma de medic. Dar cel puțin la o materie era as. De altfel, într-un manual al său s-a găsit o notiță cu următorul conținut: „Stricnina provoacă un fel de paralizie prin blocarea căilor respiratorii”.

În august 1846, Palmer se întoarce în Rugeley și își deschide cabinetul particular, într-o casă mare, vizavi de hanul „Talbot Arms”. Are însă foarte puțini clienți, din cauza trecutului său dubios. Lui nu prea îi pasă însă de acest lucru, continuându-și viața „cochetând” cu prima lui dragoste – cursele de cai – din pricina cărora a și intrat în scurtă vreme în mari datorii.

Într-o zi Palmer a cerut unei foste amante, cu care avusese relații pe vremea când lucra la doctorul Tylecote, să-l ducă să-și vadă copilul nelegitim. Ca urmare a acestei vizite, fetița a decedat chiar în seara aceea și, nu după mult timp, și alți bastarzi de-ai săi au murit după ce linseseră degetul uns cu miere pe care li-l oferea zâmbind tatăl lor „iubitor”.

În 1847, Palmer se căsătorește cu Ann Brooks, fiica nelegitimă a unui colonel cu menajera din casa lui. Mama fetiței avea o moștenire de 12.000 de lire, iar fata 8.000 de lire cu dobândă cu tot, ca fiică adoptivă. Unul din tutorii fetei era însă un verișor al doctorului Tylecote, și ca atare s-a opus vehement căsătoriei. Palmer a reușit totuși să obțină aprobarea judecătorului pentru legalizarea legăturii. A fost o poveste de dragoste adevărată, singura problemă fiind aceea că toți copiii aduși pe lume sănătoși, au murit la câteva zile sau săptămâni după naștere, supraviețuind doar Willy, primul lor copil.

Într-o zi, Palmer a făcut o vizită unui unchi al său, bețiv notoriu, pe care l-a provocat la un concurs de băutură. Dar cine se pune la băutură cu Palmer, trebuie să se aștepte la dureri de stomac! Unchiul a murit după trei zile, lăsându-i nepotului o moștenire de câteva sute de lire.

În anul 1848, William Palmer își invită soacra în Rugeley. Aceasta îi spusese unui prieten că prezintă că nu mai are mult de trăit. Ajunsă în Rugeley, după zece zile de la sosire, a decedat. În jurul lui Palmer oamenii mureau ca muștele, dar nimeni nu bănuia nimic, pentru că acesta avea un talent aparte de a juca teatru. Pentru societatea din jurul lui, apărea întotdeauna ca un om respectuos, credincios, bine intenționat și cu un suflet nobil. Soția lui a crezut mereu că făcuse tot ce se putea pentru mama ei bolnavă, știind că acesta îi dăduse personal medicamente și mâncare. Bănuiala că Palmer ar fi fost vinovat de moartea soacrei a fost risipită când doctorul Bramford, care avea peste 80 de ani a semnat certificatul de deces, diagnosticul fiind paralizie sau holeră. Dar moartea soacrei nu avea să fie așa rentabilă cum a crezut Palmer. Bani moșteniți erau doar o picătură din oceanul de datorii pe care le făcuse la cursele de cai. Datora foarte mulți bani unui avocat, pe nume Thomas Pratt, din cartierul Mayfair și celor doi cămătari de la banca „Midlands”, Padwick și Wright. Nu avea altă alternativă decât să continue „genocidul” în sânul familiei. Dar când o mătușă, cu ocazia unei vizite făcute la Palmer, a refuzat să înghită pastilele oferite de nepot, aruncându-le pe geam afară, oferind ca explicație puii morți care înghițiseră pastilele, strădaniile lui de a se disculpa, abia risipesc bănuiala.

Atunci, Palmer e nevoit să-și îndrepte atenția către amicii săi de la cursele de cai. Așa că îi invită la el acasă pe Leonard Bladen, căruia îi datora 800 de lire, iar după cină acesta începu să se plângă de dureri de stomac și se retrase în dormitor. După o săptămână, muri. Prietenele văduvei o sfătuiră pe aceasta să meargă la poliție, dar aceasta a refuzat, gândindu-se la doamna Palmer. Apoi a urmat un alt prieten, Bly, căruia Palmer îi datora de asemenea bani.

Doamna Palmer devenise foarte alarmată de faptul că la ei acasă mor atâția oameni: „Anul trecut mama și acum acești doi domni, ce va spune lumea?”

La sfârșitul anului 1853, situația financiară a lui Palmer a ajuns la faliment, fiind dat afară din „Tattersall” – Mecca celor care pariau la cursele de cai.

În ianuarie 1854, reușește să facă trei asigurări pe viață, (pentru doamna Palmer) în valoare totală de 13.000 de lire, ajutat fiind de avocatul Pratt și un alt avocat pe nume Jeremiah Smith. Smith fusese amantul soacrei lui Palmer, fapt de care acesta a profitat pentru a falsifica semnătura acesteia pe actele de garanție ale

datoriilor lui. Asigurările au fost făcute cu ajutorul lui Smith, una în valoare de 5.000 de lire, la „Prince Of Wales”. Suma la care se ridică rata de asigurare era de 760 de lire pe an, dar nimeni nu s-a interesat de unde scoate un medic de provincie, cu un venit așa de mic, o sumă atât de mare de bani.

Vara trecu și în septembrie, Palmer e din nou înglobat în datorii. Soția lui, întoarsă acasă din Liverpool, răcește foarte grav și cade la pat, de unde, grație „îngrijirii medicale” oferite de Palmer nu se mai ridică. De această dată, din precauție, Palmer nu-l solicită doar pe doctor Bramford ci și pe doctor Knight, fostul tutore al soției lui și toți trei, semnează certificatul de deces – cauza morții fiind considerată holera. Palmer era dărâmat în ochii lumii din pricina durerii cauzate de moartea soției – dar nici chiar atât de tare, încât să nu-și poată petrece nopțile cu camerista Eliza Tharn, care, după nouă luni, îi dăruiește un copil.

La început, societățile care încheiaseră asigurările cu Palmer, au refuzat să plătească, mirați fiind de faptul că o femeie sănătoasă de 27 de ani moare fulgerător, dar când au văzut cine erau semnatarii certificatului de deces, au renunțat să mai facă cercetări și au achitat cele trei polițe. Palmer și-a achitat datoriile față de Pratt și Wright, dar la plata datoriilor a emis pretenții și Padwich.

La sfatul lui Pratt, Palmer se hotărăște să încheie o asigurare pe viață și pentru fratele său mai mare Walter, care era un alcoolic și un ratat, asigurare care se ridică la suma de 82.000 de lire. Societățile de asigurare, însă, care avuseseră deja de furcă cu Palmer se fereau acum de el ca de dracul. Medicul lui Walter a semnat însă cererea, declarând că pacientul este sănătos, plin de viață, trăiește moderat, dar a adăugat: Cererea a fost respinsă de două societăți de asigurare, se zice că este bețiv. Fratele a făcut o asigurare pentru soție, dar după prima plată a ratelor, aceasta a decedat. Recomand atenție”.

Palmer reușește totuși, să încheie asigurarea pentru 13.000 lire și își invită fratele la Rugeley, unde timp de cinci luni a băut cam 90 l gin, plecând acasă în iulie 1855, înțeleși fiind că se vor întâlni în 14 august la cursele de cai. La întâlnire, Walter bea „exagerat” și după două zile moare.

Palmer se prezintă pentru a primi banii de la asigurări, dar este amânat pentru cercetarea cauzelor decesului fratelui. Presat fiind de Pratt, căruia îi mai datora 6.000 de lire, Palmer se hotărăște să mai facă o asigurare pentru un anume George Bate de profesie „agricultor”, dar din cercetările făcute de cei de la asigu-

rări, persoana se dovedește a fi un grăjdar, pe care voia să-l asigure cu 25.000 de lire. Palmer este anunțat că nu vor face asigurarea pentru G. Bate și că nu va primi nici suma pentru fratele său Walter, iar dacă îi va da în judecată, el va fi acuzat pentru crimă. Pratt amenință și el că, dacă nu-i va înapoia datoria, îl va da în judecată pentru fals în acte. Au mai apărut și alte probleme în legătură cu o fată, Jane Burgessen, pe care el o lăsase gravidă cu ani în urmă, și căreia îi aranjase un avort, iar acum fata îi trimitea scrisori de șantaj.

În data de 13 noiembrie 1855, Palmer, împreună cu un prieten, John Cook, 27 ani, s-au dus la cursele de cai, unde au pariat pe un cal care a ieșit câștigător. Cook a făcut greșeala să-i spună lui Palmer că mai are un bilet câștigător în valoare de 1.200 lire. Cook își invită și alți prieteni să sărbătorească succesul și, la un moment dat, după ce bea un pahar de brandy de la Palmer i se face rău. Dă repede banii unui prieten și-i spune acestuia: „Pun pariu că Palmer mi-a pus ceva în băutura”. A acceptat totuși să meargă a doua zi la cabinetul lui din Rugeley și-a închiriat o cameră la „Talbot Arms” și astfel a putut fi urmărit de Palmer. În 16 noiembrie – vineri, Cook a luat masa cu Palmer și J. Smith. A doua zi dimineața, i s-a făcut din nou rău, iar Palmer i-a adus medicamente. Duminică i-a trimis niște supă, din care a gustat și camerista în timp ce o încălzea. Timp de cinci ore a fost amețită, dar nimeni nu bănuia despre ce este vorba.

Luni, Palmer s-a dus la Londra să scoată banii pe biletul câștigător a lui Cook, din care îi achită lui Pratt suma de 450 lire. Seara, la orele 24,00 se întoarce în Rugeley, iar în drum spre casă cumpără 200 mg stricnină.

După spusele cameristelor de la hotelul în care era cazat Cook, în acea noapte, acesta se afla în agonie și îl auziseră strigând de câteva ori „Criminalul!” ...

A doua zi, Cook refuză orice fel de tratament, dar Palmer îl chema pe medicul William Jones și, la insistențele acestuia, înhite totuși câteva pastile preparate de Dr. Bramford, și „repreparate” între timp de Palmer cu puțină stricnină.

Agonia lui Cook nu a durat foarte mult timp. Marți noaptea, cameristele au fost alarmate de urletele lui și au fugit să vadă ce s-a întâmplat. Le-a surprins faptul că, în timp ce dr. Jones îi făcea masaj la gât, el striga după Palmer. Una din cameriste a fugit după Palmer, pe care îl găsisese pregătit de drum. Au venit împreună la hotel, unde îi administrează lui Cook două pastile. La scurt timp,

acesta își dă duhul, și sub privirile îngrozite ale cameristelor, Palmer golește buzunarele mortului.

Aflat în pragul nebuniei, Palmer renunță la orice precauție și îl roagă pe poștașul din Rugeley să semneze o hârtie cum că dl Cook i-ar fi dator cu 400 lire, dar acesta refuză.

În 23 noiembrie, sosește în Rugeley tatăl vitreg al lui Cook, William Stevens, care, uimit de graba cu care a fost dus cadavrul la capelă, intră la bănuieli și dă ordin să fie sigilată camera în care a locuit fiul său vitreg. Apoi pleacă la Londra după un avocat.

Autopsia lui Cook a fost făcută a doua zi de dimineața de către dr. Harland, asistat de dr. Bramford și de către Palmer, care a încercat zadarnic să distrugă dovezile. Când aceștia i-au scos stomacul lui Cook, Palmer s-a lovit „din greșeală” de medic, conținutul piesei anatomice răsturnându-se. Stomacul și intestinele lui Cook au fost închise ermetic în sticle, pentru a fi trimise la analize, la Londra. Palmer face două tăieturi fine pe capacul sticlelor și promite 10 lire curierului – care urma să transporte sticlele la analize – dacă „scutură bine” mașina până la Londra. Acesta însă, îl refuză.

Palmer stătea ca pe ace și aștepta rezultatul analizelor. În sfârșit, acesta sosește și sună în felul următor: „Otravă nu s-a găsit, doar niște resturi de antimoniu”.

Fără să mai gândească, Palmer trimite o scrisoare laboratorului, căruia îi spune că a fost sigur că nu vor găsi nimic suspect la analiză și, într-un plic, îi pune o hârtie de 5 lire. Laboratorul duce scrisoarea și banii poliției, iar după aceea își formulează constatările lui în privința cazului: CRIMĂ!

La acea oră Palmer era deja arestat pentru neonorarea datoriilor și nu a mai trebuit decât să fie transferat la închisoarea din Stafford.

Cadavrele soției și fratelui său au fost deshumate și în curând întreaga Anglie vorbea numai despre preparatorul de otrăvuri din Rugeley. A fost nevoie de hotărârea Adunării Naționale, pentru o lege care și în ziua de astăzi este numită „Legea Palmer”, pentru transferarea procesului la Londra, deoarece exista pericolul să nu fie posibilă acuzarea și condamnarea inculpatului, pentru că, după cum scria E. Kenealy, avocatul lui Palmer: „Palmer se bucură de atâta popularitate, încât aproape sigur că toți îi vor ține partea”.

Tribunalul Suprem din Old Bailey nu avea însă probleme de acest gen, astfel că, în data de 14 mai 1856, începe procesul, cu sala plină până la refuz de mulțimea curioșilor.

Acuzația lui Sir Alexander Cockburn, care se referea la otrăvirea lui Cook cu stricnină, nu a fost dovedită niciodată. Se știa că Palmer a cumpărat această otravă, dar nu s-au găsit urme cu ocazia analizelor făcute.

La ora aceea, medicina cunoștea prea puține în legătură cu această nouă otravă, unii profesioniști susținând chiar că Palmer ar cunoaște și antidotul, dar că nu dorea să împartă secretul cu nimeni.

În data de 27 mai, Palmer este declarat vinovat și condamnat la moarte, lucru care nu îl afectează prea mult, dând semne de neliniște și panică doar în momentul în care este anunțat că cererea de recurs i-a fost respinsă.

În iunie 1856, 30.000 de oameni s-au adunat în fața închisorii din Stafford pentru a asista la decapitarea lui Palmer.

Puțini criminali pot concura cu nemilosul Palmer care a fost condamnat doar pentru o crimă, el făcând însă cel puțin 15. Marea majoritate a victimelor sale au fost copii nevinovați, al căror tată fusese chiar el.

UCIGAȘA DIN WEST AUCKLAND

Thomas Riley, infirmier voluntar, se grăbea într-o dimineată însorită spre locul de muncă. Era ora 6.00 dimineată și datoria îl chema la azilul de săraci din satul West Auckland. Oamenii din comitatul Durham trăiau zile grele, iar Riley se străduia din răzputeri să-i ajute pe cei nevoiași. Când a ajuns pe Trant Street, și-a adus aminte de văduva care locuia la nr. 12; aceasta se interesase cu vreo șase zile în urmă dacă este loc la azil pentru băiatul ei vitreg, Charles Edward în vârstă de 7 ani. „E neplăcut, dar din cauza lui nu pot lua pe nimeni în chirie și nici măcar nu e copilul meu”. Riley a întrebat în glumă dacă nu cumva viitorul chiriaș ar fi un angajat al oficiului de impozite care, conform zvonurilor, dorea să se căsătorească cu văduva. „S-ar putea, a răspuns femeia, oricum băiatul mă încurcă”.

Când a ajuns în apropierea casei, Riley a observat că văduva care stătea în fața ușii era foarte agitată. A trecut strada și a întrebat-o ce s-a întâmplat. Nu-i venea să creadă urechilor când femeia i-a răspuns: „Băiatul meu e mort”. Riley a anunțat imediat poliția și medicul. Denunțul lui Riley a constituit punctul de început al cercetărilor în urma cărora s-a descoperit că Mary Ann Cotton este cea mai monstruoasă criminală în serie care a trăit vreodată în Marea Britanie.

Riley era convins că ceva nu e în regulă, deoarece copilul părea să fie perfect sănătos cu șase zile în urmă. Dr. Kilburn a fost de asemenea șocat auzind vestea. El și doctorul Chambers vizitaseră copilul de 5 ori în cursul săptămânii respective, deoarece copilul era într-adevăr bolnav, dar medicii nu s-au gândit nici o clipă că băiețelul va muri. Dr. Kilburn a refuzat să întocmească certificatul de deces și a făcut cerere pentru efectuarea autopsiei. Cererea a fost aprobată, iar autopsia urma să fie efectuată în după-masa următoare, în data de 13 iulie 1872.

Cei doi medici fiind foarte ocupați, nu au avut prea mult timp pentru autopsie. După o examinare superficială, dr. Kilburn le-a spus juraților: „N-am găsit nici o urmă care ar putea dovedi că băiatul a fost otrăvit. Este posibil ca el să fi decedat din cauze naturale”. Jurații au decis că băiețelul a murit din cauze naturale și Charles Edward a fost înmormântat.

Dr. Kilburn a fost totuși precaut și a păstrat într-o sticlută o mostră a conținutului stomacal al băiețelului. În cursul săptămânii următoare a reușit să-și facă timp pentru a analiza mostra. Rezultatul l-a dus imediat la poliție, deoarece descoperise urme de arsenic.

În dimineața următoare, Mary Ann Cotton a fost arestată fiind acuzată de crimă. Trupul băiețelului a fost exhumat și trimis la facultatea de medicină din Leeds, unde a fost examinat de doctorul Thomas Scattergood, adjunctul secției de toxicologie și medicină legală. Thomas Scattergood a descoperit cantități mari de arsenic în intestinele, ficatul, plămânii, inima și rinichii băiețelului.

Între timp, Thomas Riley a atras atenția autorităților că Charles Edward nu a fost primul mort al acestei familii. De fapt, au fost patru decese în cursul celor doi ani de când Mary Ann Cotton, care fusese infirmieră, s-a mutat în West Auckland. Cel de-al patrulea soț al ei a murit din cauza unor „afecțiuni stomacale” în data de 19 septembrie 1871, la două zile după aniversarea primului an de căsătorie.

Apoi, între 10 martie și 1 aprilie 1872, a urmat băiatul din prima căsnicie a lui Mary Ann Cotton, Frederick, apoi Robert, băiețelul de 14 luni al aceleiași, după care a decedat și Joseph Nattrass, fostul amant al „doamnei” Cotton, care se mutase din nou la văduvă. Toți au murit din cauza unor probleme stomacale, cu excepția lui Robert, la care s-a constatat prezența unor boli specifice copiilor mici.

În timp ce Mary Ann aștepta să înceapă procesul, cele trei cadavre au fost exhumate. Dr. Scattergood a descoperit în toate cele trei cadavre urme de arsenic. Cotidianele au început să răscolească trecutul lui Mary Ann, care s-a născut într-o familie de mineri din Low Moorsley.

În urma cercetărilor, s-a constituit un dosar terifiant, despre o femeie aparent blândă, sufletistă, a cărei tovarășă cea mai fidelă era moartea.

În 1852 s-a măritat cu muncitorul William Mowbray. Atunci avea doar 20 de ani. Tinerii căsătoriți s-au mutat în Devon, unde Mary Ann a născut cinci copii, dintre care patru au murit. Cuplul s-a întors în nord-estul țării, în Sunderland. Mary Ann lucra la un spital din oraș. A mai născut trei copii, dar toți au murit. Apoi a decedat și Mowbray. Mary Ann s-a recăsătorit cu inginerul George Wood. Acesta a murit și el în octombrie 1866, la numai 14 luni după căsătorie.

O lună mai târziu, Mary Ann a început să lucreze ca menajeră la James Robinson, care era văduv și avea trei copii. A rămas însărcinată și imediat s-a căsătorit cu Robinson. La abia câteva săptămâni după ce Mary Ann s-a mutat în casa lui Robinson, cel mai mic copil al acestuia, John – în vârstă de abia zece luni, a murit.